

Verhalenwedstrijd

José Kramer wint verhalenwedstrijd

Het liefdesleven van de hobbykip

De vraag was: zijn hobbykippen betere "lovers" dan hun soortgenoten uit de bio-industrie? Want die bakken er bitter weinig van, zo is uit wetenschappelijk onderzoek gebleken. We schreven erover in het augustusnummer. Maar doen de hobbyhanen- en hennen het zoveel beter?

De redactie koos drie ingezonden verhalen uit voor plaatsing in *Levende Have* en wees José Kramer aan als winnares van deze verhalenwedstrijd. Zij krijgt het boek 'Het ecologisch houden van kippen'.

Een goede haan geeft alles weg

Een goede haan geeft alles weg, is niet dominant en bewaakt zijn toom. Nou, dat doet onze Orpingtonhaan, genaamd "Kjeld". Soms vraag ik me af of hij zelf wel eens iets eetbaars binnenkrijgt. Namelijk elk stukje voedsel wat hij vindt, wordt in zijn snavel genomen, waarna hij heftig begint te kloeken, alsof hij wil zeggen: "kom gauw, ik heb hier iets speciaals".

Zowel de volwassen dames als de kuikens staan binnen een seconde om hem heen en hij heeft het intussen alweer uitnodigend op de grond laten vallen en maakt een beweging alsof hij wil zeggen: "Toe maar, pak maar, dat is voor jou." Soms gaat hij zelfs naast de voersilo liggen, neemt een korrel in zijn bek en laat zijn lokroep horen. Echt, alles geeft hij weg.

Wanneer er gevaar dreigt, bijvoorbeeld een reiger die overvliegt, dan begint hij hard te krijsen, waarop de toom direct reageert; ze duiken gelijk de bosjes in. Ook een roofvogel die

denkt via de struiken de toom te kunnen naderen, krijgt geen schijn van kans. Kjeld krijst en gooit zijn volle lichaam van bijna tien kilo bovenop het beest, waardoor de roofvogel het uiteindelijk voor gezien houdt en ervandoor gaat.

Op het gebied van de voortplanting is hij ook een echte heer. De hele dag door danst hij om de hennen heen. Hij houdt dan één vleugel heel laag, maakt een kloek-geluid en draait met de vleugel over de grond rondom de hen. Zo nu en dan duikt hij op een hen om haar te bevruchten. Hij beperkt zijn "gedans" echter niet tot zijn hennen. Ook mij, zijn bazin, ziet hij als een dame uit zijn toom. Wanneer ik bij de kippen ga zitten, op de varkensdrinkbak of op de veranda, of gewoon ergens op de grond, het maakt niet uit, dan begint hij ook om mij heen te dansen. Gelukkig bespringt hij me nooit. Zelfs toen hij een

paar maanden lang bij de kinderboerderij liep en ik daar een bezoek bracht (soms zat daar wel een maand tussen) en hij kreeg mij in het oog, dan kwam hij direct naar me toe en begon zijn dans, waardoor hij liet zien dat hij me herkende. En zijn avances werkten, want elke keer dat hij dit deed, werd mijn hart met warmte vervuld, en moest ik hem even vasthouden en knuffelen. Ja, onze Kjeld is echt een haan uit duizenden en weet harten te winnen.

José Kramer-Janssen

